CMU COUNCIL NEWSLETTER

จดหมายข่าวสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปีที่ 11 ฉบับที่ 125 เดือนตุลาคม 2569

P.2 นโยบายกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

P.6 รอบโต๊ะสภา

สำนักงานสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
www.council.cmu.ac.th

เล่าสู่กันฟัง

เรื่องเล่าจากปาฐกถาพิเศษ “นโยบายกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม”

โดย... **ศ. ดร.ยศชนัน วงศ์สวัสดิ์**
รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

บางครั้ง เมื่อพูดถึงคำว่า “นโยบายประเทศ” เราอาจนึกถึงแผนยุทธศาสตร์ ตัวเลขจำนวนมาก และถ้อยคำที่ฟังดูไกลจากชีวิตประจำวัน แต่บนเวที **CMU Executive Seminar 2026** การบรรยายเรื่องนโยบายกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม โดย **ศ. ดร.ยศชนัน วงศ์สวัสดิ์ รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม** กลับเริ่มต้นด้วยบรรยากาศที่เป็นกันเองกว่านั้นมาก

ก่อนพาเข้าสู่เรื่องใหญ่ระดับประเทศ วิทยากรทักทายผู้บริหารและนักวิจัยอย่างเป็นกันเอง พร้อมเล่าถึงความผูกพันกับเชียงใหม่ว่าเกิดที่จังหวัดเชียงใหม่ และหากไม่ได้ย้ายตามครอบครัวไปหลายจังหวัด เส้นทางการศึกษาอาจพามาถึงมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ก็เป็นได้ เรื่องเล่าสั้น ๆ สลับกับอารมณ์ขันและการหยอกล้อผู้บริหารที่นั่งอยู่ในห้อง ทำให้เวทีซึ่งกำลังจะพูดถึงอนาคตของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และเศรษฐกิจของประเทศ มีบรรยากาศผ่อนคลายและใกล้ตัวขึ้นทันที

แต่หลังเสียงหัวเราะนั้น คำถามสำคัญก็ค่อย ๆ ปรากฏขึ้น ในวันที่เรามียุทธศาสตร์อยู่มากแล้ว ประเทศไทยยังต้องการยุทธศาสตร์เพิ่มอีกหรือไม่ หรือสิ่งที่ขาดจริง ๆ คือ การทำให้สิ่งที่มีอยู่แล้ว “เชื่อมถึงกัน” และลงมือทำให้เกิดผล นี่คือแก่นสำคัญที่ทอดยาวตลอดการบรรยายครั้งนี้

เพราะประเทศหนึ่งไม่ได้ขยับไปข้างหน้าเพียงเพราะมีมหาวิทยาลัยเก่ง มีนักวิจัยเก่ง มีบริษัทเก่ง หรือมีหน่วยงานรัฐเก่งอยู่แยกกันหลายแห่ง แต่ประเทศจะขยับได้ เมื่อความเก่งเหล่านั้น **เชื่อมต่อกันจนกลายเป็นพลังเดียวกัน**

จากมหาวิทยาลัยที่ “สร้างความรู้” สู่มหาวิทยาลัยที่เป็น Backbone ของประเทศ

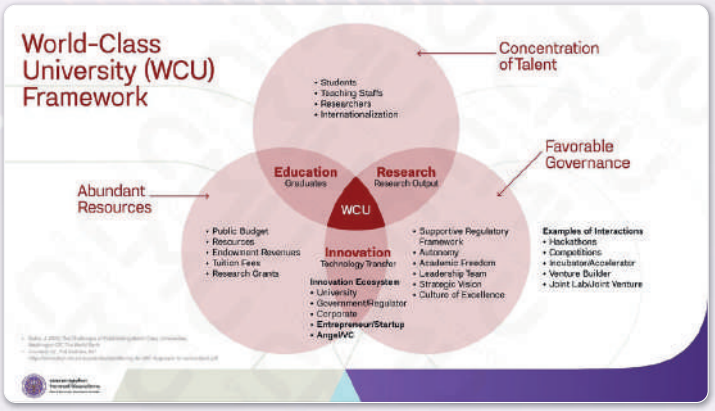

ภาพใหญ่ของ MHESI Action Plan 2026 – 2030 วางบทบาทของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมไว้มากกว่าเรื่องของห้องทดลองหรืองานวิจัย หากต้องเข้าไปเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจ สังคม ความมั่นคง ภัยพิบัติ สิ่งแวดล้อม การบริหารภาครัฐ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาของประเทศ

ด้วยเหตุนี้ มหาวิทยาลัยจึงไม่ได้มีหน้าที่เพียงผลิตบัณฑิตหรือสร้างองค์ความรู้ แต่ต้องสามารถนำความรู้นั้นออกไปเชื่อมกับโจทย์จริง และทำให้หน่วยงานที่รับผิดชอบสามารถนำไปใช้ต่อได้ คำหนึ่งที่ปรากฏในสไลด์และสะท้อนแนวคิดนี้ได้ชัดเจนคือคำว่า **“Backbone”**

ถ้าเปรียบประเทศเป็นร่างกาย กระดูกสันหลังอาจไม่ใช่อวัยวะที่ใครมองเห็นเด่นที่สุด แต่เป็นโครงสร้างสำคัญที่ทำให้ร่างกายยืน เคลื่อนไหว และส่งพลังจากส่วนหนึ่งไปยังอีกส่วนหนึ่งได้ มหาวิทยาลัยก็อาจมีบทบาทเช่นนั้น ไม่ได้ทำทุกอย่างเอง แต่เป็นพื้นที่ที่เชื่อม **คน ความรู้ เทคโนโลยี ทุน ภาครัฐ ภาคธุรกิจ และสังคม** เข้าหากัน จนสิ่งที่แต่ละฝ่ายมีสามารถประกอบกันเป็นคำตอบของประเทศได้

การศึกษา วิจัย และนวัตกรรม ต้องหมุนไปด้วยกัน

หนึ่งในภาพที่ชัดเจนที่สุดของการบรรยาย คือ การมอง **การศึกษา การวิจัย และนวัตกรรม** เป็นองค์ประกอบของวงล้อเดียวกัน หากไม่มีการศึกษาระดับสูง เราจะสร้างนักวิจัยและคนที่มีศักยภาพขึ้นมาจากที่ใด หากมีงานวิจัยแต่ไม่สามารถต่อยอดไปสู่นวัตกรรม ความรู้จำนวนมากก็อาจยังไม่สร้างมูลค่า และหากมีนวัตกรรมโดยไม่มีฐานองค์ความรู้และการวิจัยรองรับ นวัตกรรมนั้นก็อาจไปได้ไม่ไกล

วิทยากรจึงชวนกลับมาถามว่า วันนี้เราให้คุณค่าแก่คนที่ทำงานด้านการศึกษา วิจัย และนวัตกรรมอย่างสมดุลแล้วหรือยัง เพราะถ้าห่วงใดห่วงหนึ่งหายไป “วงล้อก็หมุนไม่ได้” แนวคิดนี้ทำให้คำว่า “มหาวิทยาลัย” ไม่อาจถูกแบ่งออกเป็นช่อง ๆ ว่าใครสอน ใครวิจัย ใครทำบริการวิชาการ หรือใครทำธุรกิจนวัตกรรมโดยไม่เกี่ยวข้องกัน

ในโลกที่โจทย์ซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ เส้นแบ่งเหล่านั้นอาจต้องบางลง และสิ่งที่จำเป็นมากขึ้น คือ **พื้นที่ที่ทำให้คนต่างกลุ่มได้มาเจอกัน** วิทยากรใช้คำว่า *Playground* อธิบายพื้นที่เช่นนี้ เพราะนวัตกรไม่จำเป็นต้องเป็นนักวิจัยเสมอไป ขณะที่นักวิจัยคนหนึ่งก็อาจมีความรู้เพียงบางส่วนของปัญหา หากมีพื้นที่ให้คนหลายศาสตร์ ผู้ประกอบการ นักลงทุน และผู้มีโจทย์จริงได้มาพบกัน ความรู้หลายชิ้นจึงมีโอกาสถูกประกอบขึ้นเป็นสิ่งใหม่

นั่นคือความหมายของคำว่า **Innovation Ecosystem** ที่ถูกย้ำหลายครั้งตลอดการบรรยาย เพราะระบบนิเวศที่แข็งแรงไม่ควรขึ้นอยู่กับคนเพียงคนเดียวหรือโครงการเพียงโครงการเดียว แต่ต้องสร้างรากฐานที่ต่อให้วันหนึ่งผู้นำเปลี่ยน นโยบายเปลี่ยน หรือโลกเปลี่ยน ระบบยังสามารถทำงานต่อได้

จาก “จุดประกาย” ให้กลายเป็น “เครื่องยนต์”

ในสไลด์ประกอบการบรรยายมีภาพหนึ่งที่น่าสนใจ คือ การเปรียบองค์ความรู้และการศึกษาเป็น **“จุดประกาย”** ก่อนจะพัฒนาไปสู่ **“เครื่องยนต์”** ที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

ประกายเกิดขึ้นเมื่อมีการศึกษา มีองค์ความรู้ และมีสังคมที่เปิดกว้าง แต่ประกายเพียงอย่างเดียวยังไม่ทำให้รถวิ่ง มันต้องถูกส่งต่อไปสู่การวิจัยและพัฒนา เกิดนวัตกรรม สร้างผลิตภัณฑ์ บริการ หรือกระบวนการใหม่ มีผู้ลงทุน มีตลาด และสร้างผลตอบแทนกลับมาสู่ระบบ จึงจะกลายเป็นวงจรที่หมุนต่อได้

เป้าหมายปลายทางจึงไม่ใช่เพียงการเพิ่มจำนวนผลงานวิจัย แต่คือการสร้างโครงสร้างเศรษฐกิจใหม่ที่สามารถยกระดับ **เกษตร อุตสาหกรรม และบริการ** ไปสู่กิจกรรมที่มีผลิตภาพและมูลค่าสูงขึ้น พร้อมกับสร้างฐานให้ประเทศไทยก้าวไปสู่ประเทศรายได้สูง

นโยบายของกระทรวง อว. จึงถูกวางไว้ 8 ทิศทางสำคัญ ได้แก่ การส่งเสริม **Innovation Ecosystem,** การขับเคลื่อน **Wellness Thailand, Semiconductor Thailand, AI, Physical AI and Data Driven Nation, Frontier Innovation Thailand,** เทคโนโลยีด้านความมั่นคง เทคโนโลยีเพื่อรับมือปัญหาการทุจริตและขับเคลื่อนรัฐบาลดิจิทัล และการพลิกโฉมมหาวิทยาลัยสู่ระดับโลก

ในจำนวนนี้บางเรื่องมุ่งนำวิทยาศาสตร์และนวัตกรรมไปสร้างเศรษฐกิจใหม่ ขณะที่อีกส่วนหนึ่งมุ่งนำไปใช้แก้ปัญหาของสังคม เพราะ “นวัตกรรม” ในโลกปัจจุบันไม่ได้หมายถึงเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียว แต่หมายรวมถึง **Social Innovation** ด้วย

งานวิจัยที่ดี อาจยังไม่พอ หากไม่มีใครหยิบไปใช้

ช่วงหนึ่งของการบรรยายชวนคนมหาวิทยาลัยกลับมามองสิ่งที่คุ้นเคยที่สุด นั่นคืองานวิจัยของตัวเอง เราทำงานวิจัยชิ้นหนึ่งเสร็จแล้วเกิดอะไรขึ้นต่อ? หากงานวิจัยจบลงที่บทความ หากทรัพย์สินทางปัญญาจบลงที่ใบรับรอง หรือหากมีเทคโนโลยีอยู่ในมหาวิทยาลัย แต่คนข้างนอกไม่รู้ว่ามีอยู่ ความรู้นั้นอาจยังเดินทางไปไม่ถึงปลายทาง วิทยากรจึงให้ความสำคัญกับ **ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property: IP)** ในฐานะทรัพย์สินที่ควรมีคุณภาพและสามารถสร้างคุณค่าต่อ ไม่ใช่เพียงสิ่งที่จดไว้เพื่อประกอบผลงานทางวิชาการ

เมื่อจะพางานวิจัยออกจากมหาวิทยาลัย จึงต้องมีองค์ประกอบอื่นเข้ามาร่วม ทั้งผู้ประกอบการ การตั้งบริษัทใหม่หรือ Spin-off การร่วมลงทุน Venture Capital, Angel Fund และผู้ที่สามารถประเมินโอกาสทางธุรกิจ เพราะคนที่รักงานวิจัยมากที่สุดย่อมเป็นนักวิจัยเอง แต่เมื่อจะชวนคนอื่นนำเงิน เวลา หรือทรัพยากรมาร่วมลงทุน คำถามจะเปลี่ยนจาก “งานนี้ดีหรือไม่” เป็น “งานนี้สร้างคุณค่าให้ใคร และมีใครพร้อมจะใช้มันจริงหรือไม่”

นี่ไม่ใช่การลดคุณค่าของงานวิจัยให้เหลือเพียงตัวเงิน แต่เป็นการทำให้องค์ความรู้เดินทางออกจากมหาวิทยาลัยไปสร้างผลกระทบได้จริง และเมื่อ IP มีคุณภาพ มีเรื่องราว มีตลาด และมีคนที่เข้าใจการลงทุน มูลค่าของ “ทรัพย์สินที่อยู่ในหัว” ก็อาจไม่ต่างจากทรัพย์สินประเภทอื่นที่สามารถส่งต่อและสร้างคุณค่าในระยะยาว

อย่าอุ้มเทคโนโลยีเก่า แต่อย่าทิ้งคนไว้ข้างหลัง

เมื่อเทคโนโลยีเปลี่ยน สิ่งหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ คือ บางวิชาชีพ บางกระบวนการ หรือแม้แต่บางหลักสูตร อาจไม่ตอบโจทย์โลกแบบเดิมอีกต่อไป แต่สาระสำคัญที่ถูกย้ำในการบรรยายไม่ใช่การรักษาเทคโนโลยีเดิมไว้ให้ได้นานที่สุด และก็ไม่ใช่การปล่อยให้คนที่อยู่ในระบบเดิมต้องหลุดออกไป สิ่งที่ควร “อุ้ม” คือ **คน**

หากเทคโนโลยีเปลี่ยน หลักสูตรก็เปลี่ยนได้ หากความต้องการของตลาดเปลี่ยน การเรียนรู้ก็ปรับได้ แต่ต้องทำให้คนที่อยู่ในระบบเดิมสามารถ **Reskill และ Upskill** เพื่อกลับเข้าสู่วงจรใหม่ได้

มหาวิทยาลัยจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในโลกที่ประชากรวัยทำงานลดลง และเทคโนโลยีเปลี่ยนเร็วขึ้น เพราะเราอาจไม่มีคนมากพอที่จะใช้วิธี “เปลี่ยนคนใหม่” ทุกครั้งที่โลกเปลี่ยน สิ่งที่ต้องทำคือช่วยให้คนเดิม **“เรียนรู้ใหม่ให้ทันโลก”**

นักศึกษาของมหาวิทยาลัย อาจไม่ใช่เพียงคนอายุ 18 – 22 ปีอีกต่อไป

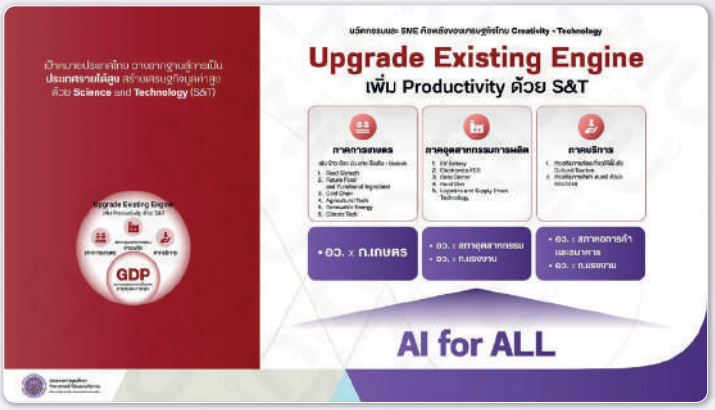
การเปลี่ยนแปลงอีกเรื่องที่น่าสนใจ คือ ขอบเขตของคำว่า “ผู้เรียน” ในอดีต เมื่อพูดถึงนักศึกษา เราอาจนึกถึงคนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย เรียนตามหลักสูตร และรับปริญญาเมื่อเรียนครบ แต่ภาพของมหาวิทยาลัยในอนาคตอาจต่างออกไป ผู้เรียนอาจเป็นพนักงานบริษัทที่มาเรียนเพียงครึ่งวัน อาจเป็นผู้ประกอบการที่เข้ามาหาความรู้เฉพาะเรื่อง อาจเป็นคนวัยทำงานที่ต้องกลับมา Reskill หรือแม้แต่ผู้เกษียณที่มีประสบการณ์และทุนชีวิตมากพอจะกลับมาร่วมสร้างธุรกิจกับคนรุ่นใหม่

การศึกษาจึงไม่ควรถูกผูกไว้กับช่วงอายุใดช่วงอายุหนึ่ง แต่สามารถเชื่อมโยงคนตั้งแต่วัยเด็ก วัยเรียน วัยทำงาน ไปจนถึงผู้สูงอายุ มหาวิทยาลัยในความหมายใหม่นี้จึงไม่ได้อยู่ข้างคนเพียงสี่ปี แต่อาจต้องอยู่ข้างคน **ตลอดช่วงชีวิต**

AI ต้องไม่ใช่เรื่องของคนสายเทคโนโลยีเท่านั้น

เมื่อพูดถึงอนาคต ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะพูดถึงปัญญาประดิษฐ์ หรือ AI แต่ประเด็นสำคัญจากการบรรยายไม่ได้อยู่ที่การสร้างคนสาย AI เพียงกลุ่มเดียว หากอยู่ที่การทำให้ **AI Literacy กลายเป็นทักษะพื้นฐานของคนในทุกศาสตร์** เพราะในอนาคต AI อาจไม่ได้เป็น “วิชา” หนึ่งแยกออกมาต่างหาก แต่มันจะกลายเป็นเครื่องมือที่คนด้านแพทยศาสตร์ สังคมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ธุรกิจ หรือศาสตร์ใดก็ตามต้องเรียนรู้ที่จะใช้

เป้าหมายที่กล่าวถึงในการบรรยาย คือ การยกระดับคนไทยประมาณหนึ่งในสาม หรือราว 20 ล้านคน ให้มี AI Literacy ซึ่งเป็นภารกิจขนาดใหญ่ที่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ต้องเข้ามาช่วยกัน แต่ในเวลาเดียวกัน การแข่งขันด้าน AI โดยตรงกับประเทศที่เดินไปไกลแล้ว อาจไม่ใช่สนามที่ประเทศไทยได้เปรียบที่สุด

คำถามที่น่าสนใจกว่า คือ เราจะนำ AI ไปผสมกับเรื่องที่เราเก่งอยู่แล้วได้อย่างไร หากเราเด่นด้านสุขภาพ ก็อาจนำ AI เข้ามาเสริม Wellness หากเราเด่นด้านเกษตร ก็อาจใช้ AI เพิ่มผลิตภาพและมูลค่า หากเรามีความหลากหลายทางชีวภาพ ก็อาจใช้เทคโนโลยีช่วยค้นหาและต่อยอดคุณค่าจากทรัพยากรเหล่านั้น

เพราะบางครั้ง การแข่งขันไม่ได้เริ่มจากคำถามว่า “โลกกำลังนิยมอะไร” แต่อาจเริ่มจาก “เราเก่งอะไร และจะใช้เทคโนโลยีใหม่มาขยายความเก่งนั้นอย่างไร”

แล้วเชียงใหม่อยู่ตรงไหนในภาพใหญ่ใบนี้?

หนึ่งในช่วงที่ชวนให้ผู้ฟังมองเชียงใหม่ด้วยสายตาใหม่ คือ การชวนเปลี่ยน “จุดอ้างอิง” บนแผนที่ หากใช้กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลาง เชียงใหม่อาจดูเหมือนอยู่ไกล แต่ถ้ามองแผนที่ในอีกมุมหนึ่ง ด้านหนึ่งคือจีน อีกด้านหนึ่งคืออินเดีย และโดยรอบคือพื้นที่ซึ่งเต็มไปด้วยทรัพยากร ความหลากหลายทางชีวภาพ และตลาดจำนวนมหาศาล

เชียงใหม่จึงอาจไม่ได้เป็น “พื้นที่ห่างไกล” แต่อาจเป็น **จุดศูนย์กลางอีกแบบหนึ่ง** มุมมองนี้สำคัญ เพราะเมืองหนึ่งจะวางยุทธศาสตร์ได้แตกต่างกันมาก ขึ้นอยู่กับว่าเมืองนั้นมองตัวเองอย่างไร ถ้าคิดว่าตัวเองอยู่ไกล เราจะพยายามวิ่งเข้าไปหาศูนย์กลาง แต่ถ้ารู้ว่าตัวเองมีอะไรที่โลกต้องเดินทางมาหา คำถามจะเปลี่ยนทันทีว่า เราจะทำอย่างไรให้คนที่ต้องการสิ่งนั้นเดินทางมาหาเรา

เชียงใหม่มีต้นทุนหลายอย่างที่สามารถนำมาต่อกันได้ ตั้งแต่ระบบนิเวศนวัตกรรม การแพทย์และสุขภาพ สมุนไพร เกษตร ความหลากหลายทางชีวภาพ ไปจนถึงศักยภาพด้าน Wellness Economy และโอกาสจากการเชื่อมโยงศาสตร์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน โดยเฉพาะบทบาทของ **อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (CMU STeP)** ซึ่งได้รับการกล่าวถึงในฐานะพื้นที่ที่มีผู้ทำงานด้านนวัตกรรมจากหลายแห่งเข้ามาเรียนรู้ และเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของระบบนิเวศนวัตกรรมเชียงใหม่

นี่อาจทำให้เราเห็นว่า การแข่งขันของมหาวิทยาลัยในอนาคตไม่จำเป็นต้องเป็นการแข่งขันว่าใคร “ทำได้ทุกอย่าง” แต่อาจเป็นการแข่งขันว่า ใครรู้จักตัวเองชัดที่สุด และสามารถนำจุดแข็งของตนไปเชื่อมกับโลกได้ดีที่สุด

ช้า ไม่จำเป็นต้องแปลว่าสาย

มีอีกมุมหนึ่งของการบรรยายที่ฟังคล้ายคำให้กำลังใจ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นคำเตือน ประเทศไทยอาจไม่ได้เป็นประเทศที่เดินนำในเทคโนโลยีหลายเรื่อง แต่ในวันที่โลกกำลังเกิด Technology Disruption ประเทศที่เดินนำไปก่อนก็อาจต้องย้อนกลับมาทบทวนเส้นทางเดิม ขณะที่ประเทศซึ่งยังไม่ได้ลงทุนหรือผูกตัวเองไว้กับเทคโนโลยีบางชนิดมากนัก อาจมีโอกาสเลือกเส้นทางใหม่ได้เร็วกว่า

ดังนั้น “มาช้า” อาจไม่ใช่ข้อได้เปรียบโดยตัวมันเอง แต่การรู้ว่ามาช้า แล้ว **เลือกทางให้ถูก** อาจกลายเป็นโอกาส คำถามสำคัญจึงไม่ใช่เพียง “เราจะวิ่งให้เร็วขึ้นอย่างไร” แต่คือ **“เราจะวิ่งไปทางไหน และจะพาใครวิ่งไปด้วยกัน”**

เมื่อการสัมมนาจบลง งานจริงจึงเริ่มต้น

ตลอดการบรรยาย มีทั้งเรื่องเศรษฐกิจ นวัตกรรม AI ระบบนิเวศ Start-up ทรัพย์สินทางปัญญา Venture Capital การพัฒนาคน Wellness ความหลากหลายทางชีวภาพ เทคโนโลยีแห่งอนาคต ไปจนถึงบทบาทของมหาวิทยาลัยในสังคม แต่เมื่อวางคำศัพท์ทั้งหมดลง สิ่งที่เหลืออยู่กลับเป็นความคิดเรียบง่ายไม่กี่อย่าง

ประเทศไทยไม่ได้ขาดความรู้ เราไม่ได้ขาดคนเก่ง และไม่ได้ขาดมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานที่ทำงานอยู่แล้ว สิ่งที่ยังต้องทำให้มากขึ้น คือ **การเชื่อมสิ่งเหล่านั้นเข้าหากัน** ให้การศึกษาสร้างคน ให้งานวิจัยสร้างความรู้ ให้นวัตกรรมสร้างคุณค่า ให้ภาคธุรกิจช่วยพาความรู้ไปสู่ตลาด ให้ภาครัฐสร้างเงื่อนไขที่เอื้อให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นและให้สังคมได้รับประโยชน์จากความสำเร็จนั้น

เพราะท้ายที่สุด มหาวิทยาลัยไม่ได้มีหน้าที่เพียงตอบคำถามว่า **“เราสร้างความรู้อะไรได้บ้าง”** แต่ต้องตอบให้ได้ด้วยว่า **“ความรู้ที่เรามี กำลังช่วยให้ชีวิตของผู้คนและประเทศดีขึ้นอย่างไร”**

และสำหรับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คำถามหลังออกจากห้องสัมมนาครั้งนี้จึงอาจไม่ใช่เพียงว่า **“กระทรวงอยากให้ มช. ทำอะไร”** แต่เป็นคำถามที่ใหญ่กว่าและน่าสนใจกว่านั้นว่า **จากต้นทุนทั้งหมดที่เชียงใหม่และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีอยู่ เราจะเชื่อมความรู้ คน และโอกาสเหล่านี้เข้าด้วยกันอย่างไร เพื่อสร้างอนาคตที่เราอยากเห็น** เพราะบางที หน้าที่ของมหาวิทยาลัยในวันนี้อาจไม่ใช่เพียงการสร้างคนเก่งหรือสร้างองค์ความรู้ให้มากขึ้น แต่คือการทำให้สิ่งเหล่านั้น **ออกไปขยับโลกข้างนอก**

และเมื่อมหาวิทยาลัยหลายแห่งช่วยกันขยับคนละนิด ภาคธุรกิจขยับอีกหน่อย ภาครัฐเปิดทาง สังคมเข้ามาร่วม สิ่งที่ขยับในท้ายที่สุด อาจไม่ใช่เพียงมหาวิทยาลัย แต่คือ **ประเทศทั้งประเทศ**

การสรุปความจากการสัมมนา
ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำปี 2569
เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2569

รอบโต๊ะสภา

มติการประชุมสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ครั้งที่ 9/2569 เมื่อวันศุกร์ที่ 25 กันยายน 2569 ที่ผ่านมา สำนักงานสภามหาวิทยาลัยได้เผยแพร่ไว้บนเว็บไซต์ www.council.cmu.ac.th หัวข้อ : กำหนดการ/ระเบียบวาระ/สรุปมติการประชุมสภามหาวิทยาลัย ซึ่งผู้สนใจสามารถเข้าไปศึกษาเพิ่มเติมได้ ส่วนเนื้อหาในฉบับนี้... จะขอนำมาแจ้งเฉพาะบางเรื่องโดยย่อเท่านั้น

>>> ให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี (28 พฤษภาคม 2569 – 27 พฤษภาคม 2573) ของผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพหุศาสตร์

ศ. ดร.พีรพงศ์ จิตเสงี่ยม ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพหุศาสตร์ ได้นำเสนอแผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี ต่อสภามหาวิทยาลัย ที่ประชุมได้พิจารณาและให้ความเห็นชอบแผนฯ โดยมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญ อาทิ

1. ควรส่งเสริมบทบาทของสถาบันวิจัยพหุศาสตร์ในการเชื่อมโยงและบูรณาการศักยภาพของส่วนงานและศาสตร์ต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันข้ามส่วนงาน ลดการทำงานแบบแยกส่วน และสามารถระดมองค์ความรู้จากหลายศาสตร์มาขับเคลื่อนโจทย์สำคัญได้อย่างเป็นรูปธรรม

2. ควรขับเคลื่อนประเด็น Climate Risk ในฐานะวาระเชิงยุทธศาสตร์ที่เชื่อมโยงทั้งมิติภัยพิบัติ เศรษฐกิจ และความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยไม่จำกัดเฉพาะการรับมือภัยพิบัติ แต่ควรครอบคลุมผลกระทบต่อภาคการผลิต ภาคบริการ ผู้ประกอบการ และระบบเศรษฐกิจโดยรวม

3. ควรส่งเสริมการปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหารและการทำงานของมหาวิทยาลัยผ่านการลงมือปฏิบัติจริง โดยใช้โครงการความร่วมมือข้ามศาสตร์เป็นกลไกนำการเปลี่ยนแปลง มากกว่ามุ่งปรับโครงสร้างองค์กรเพียงอย่างเดียว พร้อมจัดให้มีแรงจูงใจและการสนับสนุนที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

4. ควรกำหนดทิศทางการพัฒนาขีดความสามารถของมหาวิทยาลัยและสถาบันให้สอดคล้องกับโจทย์อนาคต โดยพิจารณาว่าจำเป็นต้องมีองค์ความรู้ บุคลากร เครือข่าย เทคโนโลยี และทรัพยากรใด เพื่อให้สามารถรองรับภารกิจเชิงยุทธศาสตร์และสร้างความยั่งยืนของการดำเนินงานในระยะยาว

5. ควรเชื่อมโยงทรัพยากร โครงสร้างพื้นฐาน และเครือข่ายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศเข้าสู่การดำเนินงานของมหาวิทยาลัยอย่างเป็นระบบ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการวิจัย การเฝ้าระวัง และการจัดการปัญหาที่มีผลกระทบสูงต่อสังคมและประเทศ

>>> อนุมัติการเปิดสอนหลักสูตร จำนวน 2 หลักสูตร ดังนี้

1. หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาโภชนาการและการกำหนดอาหาร หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2570 คณะอุตสาหกรรมเกษตร
2. หลักสูตรสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาสถาปัตยกรรมภายใน หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2570 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

>>> อนุมัติการปรับปรุงโครงการหลักสูตรควบสองปริญญา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชามนุษยศาสตร์และความยั่งยืน (หลักสูตรนานาชาติ) หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2569 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และ Bachelor of Arts Programme in Global Studies, University of Otago, New Zealand

>>> อนุมัติการปิดสอนหลักสูตร จำนวน 1 หลักสูตร คือ

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์ หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2565 คณะสังคมศาสตร์

>>> อนุมัติข้อบังคับและประกาศมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่

1. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยการบริหารงานในสำนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2569
2. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยปริญญาในสาขาวิชาและอักษรย่อสำหรับสาขาวิชา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2569 (รอประกาศราชกิจจานุเบกษา)
3. ประกาศมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เรื่อง การกำหนดเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษของพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนักบริหารงานพัสดุ พ.ศ. 2569

โดยรายละเอียดสามารถสืบค้นได้ที่
ระบบกฎหมายและกฎ มช. (CMU-LAW)
ที่ https://cmulaw.cmu.ac.th
หรือสแกน QR CODE นี้

แต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี

ศ.ปฏิบัติ ดร.ชรินทร์ เตชะพันธุ์
ตั้งแต่วันที่ 22 สิงหาคม 2569 เป็นต้นไป

แต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยประเภทหัวหน้าส่วนงาน

รศ. ดร.ธงชัย ฟองสมุทร
คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 29 สิงหาคม 2569 เป็นต้นไป

รศ. ดร.ไพลิน ภู่จีนาพันธุ์
คณบดีคณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 29 สิงหาคม 2569 เป็นต้นไป

แต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยประเภทคณาจารย์ประจำ

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ผศ. ดร.ณัฐ วรยศ
คณะวิศวกรรมศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 18 กันยายน 2569 เป็นต้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ
ผศ. นพ.ธนินนิตย์ ลีรพันธ์
คณะแพทยศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 18 กันยายน 2569 เป็นต้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ผศ. ดร.ศักดา สวาทะนันทน์
คณะศึกษาศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 18 กันยายน 2569 เป็นต้นไป

แต่งตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยประเภทพนักงานมหาวิทยาลัยที่มิใช่คณาจารย์ประจำ

นายศรีทัย สีทิพย์
ตั้งแต่วันที่ 27 สิงหาคม 2569 เป็นต้นไป

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา : ศาสตราจารย์พิเศษ ดร.สุรเกียรติ์ เสถียรไทย นายกสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ศาสตราจารย์ ดร. นพ.พงษ์รักษ์ ศรีบัณฑิตมงคล อธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
บรรณาธิการบริหาร : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทพ.พิริยะ เชิดสถิรกุล รองอธิการบดี เลขานุการสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
บรรณาธิการ : นายทนงศักดิ์ เชื้อเจ็ดตน หัวหน้าสำนักงานสภามหาวิทยาลัย
กองบรรณาธิการ : นายปรีดา ศิริรังษี, นางมัณฑนา สุกัณศีล, นายเกรียงไกร ใจโส, นายอุดมศักดิ์ กำไลเพ็ชร์, น.ส.มนสิชา รัตนกิจ, นางวราวรรณ ปิ่นทอง, นายมนัส โภชนา, นางจันทร์ตรี มายัง, น.ส.อารยา อริยะเครือ, นายอดิศร ไข่คำ, นายคมเคียว รักษ์สวัสดิ์, น.ส.จิราภา นุชนารถ
ออกแบบโดย : หจก.นันทกานต์ กราฟฟิค การพิมพ์ www.nantakarngraphic.com

สำนักงานสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาคารยุทธศาสตร์ ชั้น 4 เลขที่ 239
ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50200
โทรศัพท์ : 0-5394-2630,
0-5394-3674
โทรสาร : 0-5394-3028